

ת"ד 3613/08/14 - מדינת ישראל נגד רון יונה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 3613-08-14 מדינת ישראל נ' יונה

בפני	כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	רון יונה

החלטה

בפני בקשת הנאשם למחוק את כתב האישום כיוון שלא הוגש כדין לבית המשפט לנוער בהתאם לסעיף 5(א) לחוק הנוער (ענישה, שפיטה ודרכי טיפול), התשל"א - 1971 (להלן: "חוק הנוער").

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגת רכב ללא רשות, ללא רישיון נהיגה, התנהגות הגורמת לנזק ונהיגה בקלות ראש. על פי כתב האישום בוצעה העבירה ביום 3.2.14.

ביום ביצוע העבירה לכאורה היה הנאשם למטה מגיל 18 ובעל רישיון נהיגה לאופנוע בלבד. ביום הגשת כתב האישום 3.8.14 היה הנאשם בן למעלה מ-18 אך פחות מ-19 שנה.

ב"כ הנאשם טען כי לפי סעיף 5 לחוק הנוער כיוון שביום ביצוע העבירה היה הנאשם קטין וביום הגשת כתב האישום טרם מלאו לו 19 שנה, היה על המאשימה להגיש את כתב האישום לבית המשפט לנוער. עוד טען כי משלא עשתה המאשימה כמצוות המחוקק יש למחוק את כתב האישום מחמת התיישנות, היות שכיום חלפה למעלה משנה מיום ביצוע העבירה.

ב"כ המאשימה טענה כי ניתן להעביר את התיק לבית משפט לנוער ואין למחוק את כתב האישום. עוד טענה כי אין מקום להישמע לטענת התיישנות, שכן בית המשפט לנוער מוסמך להמשיך את הדיון מהמקום בו הופסק והועבר. עוד טענה כי בית המשפט לתעבורה מוסמך לדון בעבירות אלו, שכן אין המדובר בעבירות פליליות. עוד הוסיפה כי אין המדובר בעבירה של נהיגה ללא רישיון מעולם היות ובמועד ביצוע העבירה היה לנאשם רישיון לנהיגת אופנוע.

דין

המסגרת החוקית:

סעיף 5 לחוק הנוער קובע:

(א) "מצא בית משפט שאינו לנוער, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, כי הנאשם הוא קטין, יעביר את הענין לבית משפט לנוער והלה ידון בו כאילו הובא מלכתחילה לפניו ורשאי הוא לדון בו מן השלב שאליו הגיע בית המשפט הקודם.

(ב) ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות שלא להעביר את הענין לבית משפט לנוער כאמור בסעיף קטן (א), רשאי הוא להמשיך ולדון בו, אך מכאן ואילך ינהג כאילו היה בית משפט לנוער ויהיו לו כל הסמכויות של בית משפט לנוער לפי חוק זה.

(ג) מצא בית משפט שאינו לנוער, לאחר הכרעת הדין, כי הנאשם הוא קטין, ימשיך לדון בענין כאילו היה בית משפט לנוער ויהיו לו כל הסמכויות של בית משפט לנוער לפי חוק זה; החליט בית המשפט כי יש לפעול כאמור בסעיף 24(2) או (3), יחליף את ההרשעה בקביעה שהקטין ביצע את העבירה."

סעיף 5א(א) לחוק הנוער קובע:

"הדין בבית משפט שלום ובבית משפט מחוזי, לרבות הדין בערעור, בעניינו של נאשם שביום הגשת כתב האישום נגדו מלאו לו 18 שנים וטרם מלאו לו 19 שנים וביום ביצוע העבירה היה קטין, יהיה בפני בית משפט לנוער, ואולם פסקאות (1), (4) ו-(5) שבסעיף 26 לא יחולו."

סעיף 239א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), קובע באשר להתיישנות בעבירות תעבורה:

"עברה שנה מיום שבוצעה עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בענייניה הזמנה למשפט לפי תקנה 38 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, אלא אם כן, תוך אותה תקופה, הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה, או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה; אולם, אם הוכיח בעל הרכב החשוד בעבירה כי לא חלה עליו אחריות לעבירה לפי סעיף 27ב לפקודת התעבורה, ניתן להגיש כתב אישום ולהמציא הזמנה למשפט למי שנהג ברכב, אם לא עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה."

מהוראות הדין דלעיל עולה כי לנוכח העובדה שהנאשם היה ביום ביצוע העבירה קטין וביום הגשת כתב האישום טרם מלאו לו 19 שנה היה על המאשימה להגיש את כתב האישום לבית המשפט לנוער, אך היא נמנעה מלעשות כן.

גם הסייג הקבוע בסעיף 45ב לחוק הנוער איננו חל במקרה זה היות וכנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה בניגוד לסעיף 10א לפקודת התעבורה.

סעיף 45ב(ב) לחוק הנוער הדן בסמכות בית משפט לתעבורה לדון בעבירות תעבורה שבוצעו על ידי קטינים מחריג את סמכות בית משפט לתעבורה מלדון בעבירה שביצע קטין לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה אך מסייג החרגה זו ומסמך את בית המשפט לתעבורה לדון בעבירה של נהיגה בידי מי שהיה בעל רשיון נהיגה שלא חודש. במקרה דנן מדובר במי שלא היה מורשה מעולם לנהיגת רכב פרטי ולא במי שלא חידש רישיונו.

לפיכך כתב אישום זה צריך להידון בבית המשפט לנוער ולא מצאתי נסיבות מיוחדות שיצדיקו השארת התיק בבית המשפט לתעבורה.

לעניין ההתיישנות, העובדה כי חלפה שנה וחצי מיום ביצוע העבירה ועד היום אינה מביאה להתיישנות העבירה.

כתב האישום הוגש במועד גם אם לא לבית המשפט שהוסמך לכך. אין ההליך שנעשה עד כה בטל מעיקרו כיוון שבית המשפט לתעבורה מוסמך להעביר את התיק לבית משפט לנוער ובהתאם לסעיף 5(א) בית המשפט לנוער ידון בתיק כאילו הובא לפניו מלכתחילה ורשאי הוא לדון בו מהשלב אליו הגיע. לכן יש לראות בהליך בבית המשפט לנוער המשך ישיר להליך שכבר החל.

בנוסף, כתב אישום מייחס לנאשם גם גרימת תאונת דרכים, ולפי סעיף 239א(א) לחסד"פ, עבירה של גרימת תאונת דרכים אינה מתיישנת בתוך שנה.

בנוסף, המאשימה הפסיקה את מרוץ ההתיישנות עם הגשת כתב האישום שכן סעיף 239א לחסד"פ קובע כי מרוץ ההתיישנות יפסק אם **"תוך אותה תקופה, הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה, או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה"**. כיוון שהוגש כתב האישום בתוך השנה הרי שאין ספק כי הודע לנאשם על ביצוע העבירה ולא נפגעה יכולת ההתגוננות של הנאשם.

מעבר לצורך אציין כי אין מקום אף לטענה של שיהוי בהגשת כתב האישום מכח טענת "הגנה מן הצדק". היות וגם אם התרשלה המאשימה בהגישה את כתב האישום לבית המשפט לתעבורה במקום לבית המשפט לנוער, אין המדובר בעוול שלא ניתן לרפא. המאשימה לא השתתה יתר על המידה והגישה את כתב האישום עוד לפני שמלאו לנאשם 19 שנים באופן המאפשר להעביר את התיק לבית המשפט לנוער, כאמור.

משכך אני קובעת כי כתב האישום לא ימחק ויועבר לבית המשפט לנוער.

מזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ה, 29 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.